

LÀM THẾ NÀO KHẾ NHẬP CẢNH GIỚI PHẬT

(Trích lục từ Thái Thượng Cảm ứng Thiên giảng giải)

Người giảng: Lão Hòa Thượng Tịnh Không

Địa điểm: Báo Ân Đường Tịnh Tông Học Hội Singapore

Thời gian: Ngày 11-12-1999

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ

Biên tập: Diệu Hiền cư sĩ

Xin chào các vị đồng tu! Chỉ còn hai mươi ngày nữa thì là năm 2000, thiên hỷ niên đã đến rồi. Mỗi một nơi trên thế giới đều tổ chức chúc mừng rất náo nhiệt. Chúng ta ở ngay thời điểm này, cũng tổ chức một buổi dạ tiệc ấm áp, hơn nữa còn mời thỉnh chín tôn giáo lớn của Singapore cùng đến tham gia. Không chỉ mời họ tham gia, chúng ta mời họ làm chủ nhân đại hội, chúng ta đứng bên cạnh hiệp trợ. Thế nhưng mọi người đều biết, mấy năm gần đây, toàn thể thế giới tai nạn triền miên. Chẳng những vậy, mà lần sau nghiêm trọng hơn lần trước, trong lòng mọi người đều lo lắng khôn lường. Có một số người cho rằng, cái tai nạn này là không thể tránh khỏi, thế nhưng cũng có người nói rằng, tai nạn này có thể hóa giải được. Cho nên có người đến hỏi tôi, chúng ta làm thế nào hóa giải?

Bắt đầu của thế kỷ 21, chúng ta tổng hợp Phật giáo. Bao gồm tất cả các tôn giáo, những bậc thánh nhân xưa nay trong và ngoài nước, họ đã nói ra nguồn cội của vũ trụ nhân sanh, trong Phật pháp gọi là tâm tánh, mười pháp giới y chánh trang nghiêm, đây là nói đến hư không pháp giới tất cả chúng sanh là duy tâm sở hiện, duy thức sở biến. Ấn Độ giáo thuở xưa (lịch sử của họ dài hơn với Phật giáo, Bà La Môn giáo của Ấn Độ chỉ ít có đến 8000 năm lịch sử trở lên), họ nói nguồn gốc của vũ trụ là Phạm, là Ngã. Cái ngã này của họ không phải là tiểu ngã, mà là cái ngã của “thường lạc ngã tịnh” mà Phật giáo đã nói, là chân ngã. Thông thường các tôn giáo nói thế giới này là Thượng Đế tạo, sinh mạng cũng là Thượng Đế tạo, thần tạo ra, cũng có tôn giáo đem Thượng Đế xem thành trí tuệ. Phật pháp đại thừa gọi là pháp thân, đều là từ trên bản thể mà nói. Cái nhận thức này chính là đại thánh đại hiền, bạn làm sao có thể nhận biết, bạn làm sao có thể hiểu được vậy? Trong Phật pháp thông qua tu học giới-định-huệ, từ trong thiền định sâu mà khai mở trí tuệ, là tam huệ của Bồ Tát, do tam huệ mà nhận biết, mà khẳng định. Cái này chính là triệt để thấu suốt chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Phạm vi của nó lớn bao nhiêu vậy? Nhà Phật gọi mười pháp giới, gọi là Bách Giới Thiên Như, chân thật là “gồm thấu hết thấy lớn nhỏ”. Bực đại thánh của thế gian xuất thế gian đều ở ngay đây mà hạ công phu, sau đó thân chứng cái cảnh giới này mà khẳng định. Người thời nay cho rằng tinh thần vượt ngoài kinh nghiệm, thực thực tại tại đang tồn tại. Đây chính là phía trên đã nói Tâm tánh, Phạm, Ngã, Thượng Đế, Pháp thân, Thần đích thực tồn tại, tồn tại vĩnh hằng, đây chính là “Năng quán, năng sanh, năng biến” mà thế giới ngay trong kinh nghiệm chúng ta có thể phân làm hai bộ phận. Một là hiện tượng của tinh

thần, một là hiện tượng của vật chất, đây là sở hiện, sở sanh, sở biến. Sở hiện, sở sanh, sở biến là vô lượng vô biên, thế nhưng các vị phải nên biết, năng sanh năng biến chỉ là một. Vậy thì do đây có thể biết, tận hư không biến pháp giới tất cả chúng sanh là một thể sinh mạng đồng nhất. Chúng ta thường hay nghe được lãnh đạo quốc gia, đối với người cả nước nói rằng: “toàn thể đồng bào cả nước”. Chúng ta từ nơi bực đại thánh nhân mà nhận biết, đó chính là tất cả đồng bào trong hư không pháp giới, phạm vi này thì rất lớn, đồng cùng một căn tánh, đồng cùng một thể sinh mạng đồng nhất. Chúng ta phải từ chỗ này mà nhận biết. Sau khi nhận biết rồi, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy tất cả chúng sanh có được nhận biết rõ ràng hay còn có mê hoặc điên đảo, hoàn toàn không thể thấu hiểu.

Nhận biết thấu đáo, ở trong Phật pháp gọi là Phật, gọi là Bồ Tát, mê hoặc mà không nhận biết thì gọi là phàm phu. Vậy thì ở trong tôn giáo, nhận biết rõ ràng thì gọi họ là Thần, gọi họ là tiên tri, gọi họ là thiên sứ; Không nhận biết thì gọi họ là phàm phu. Những bực đại thánh đại hiền này dạy bảo chúng ta, dạy chúng ta nhận biết chân tướng sự thật. Phương pháp dạy chúng ta chuyển biến, chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành thánh, đây là tổng cương lĩnh trong phương pháp. Chúng ta cũng đang học, thế nhưng vì sao chuyển cũng không thể chuyển lại được? Từng nghe nói qua, trồng nhân thiện được quả thiện, thế là cũng học theo làm việc tốt, việc tốt cũng đã làm không ít, thế nhưng không thể nào chuyển được nghiệp báo, đây là nguyên nhân gì vậy? Thực tại cũng giống như phía sau của Liễu Phàm Tứ Huấn, phụ lục “Du Tịnh Ý tiên sinh ngộ Táo Thần ký”, thiên tác phẩm đó mọi người xem qua thì sẽ rõ.

Du Tịnh Ý nghèo khổ cùng cực, gặp phải đại nạn đại bất hạnh, ông cũng ngày ngày làm việc thiện, là người học tập thông hiểu, tại vì sao không thể chuyển được nghiệp? Oán trời trách người, làm nhiều việc tốt đến như vậy nhưng không có quả báo tốt? Thần Táo liền điểm hóa ông, việc thiện mà người đã làm hoàn toàn chỉ là bề mặt, miệng tốt, thân tốt, ý của người không tốt, tâm của người không tốt, cho nên người không thể thay đổi được. Thần Táo nói một loạt chỉ điểm cho ông, rất đáng được chúng ta nỗ lực mà tham cứu, mà đọc tụng, kiểm điểm chính chúng ta. Cho nên, đại đức xưa dạy người, tu hành phải từ căn bản mà tu. Cái gì là căn bản vậy? **Căn bản là Tâm, chỉ cần tâm của bạn thiện, ý niệm của bạn thiện, nghiệp báo nào mà không thể chuyển đổi được chứ, làm gì không thể hóa giải được tai nạn chứ?** Cũng giống như một thân cây vậy, tâm là gốc, ý niệm là thân, thân là cành, miệng là lá, bạn ở trên cành lá mà tu hành, thân gốc của bạn thì bị mục rã thì không thể cứu. Ở ngay thân gốc mà cứu được rồi thì cành lá dễ dàng, cành lá thì không khó. Cho nên, chúng ta nhìn thấy có rất nhiều người ở bề ngoài tích đức hành thiện, nhưng không thể chuyển đổi được nghiệp lực, cuối cùng oán trời trách người, nói Phật Bồ Tát không linh, nói Thần không linh, có lỗi với họ, cùng với Du Tịnh Ý là hoàn toàn giống nhau. Cho nên, chuyển phải từ nơi trong tâm mà chuyển, phải từ ngay trên ý niệm mà chuyển, chuyển thành thuần thiện.

Đại sư Huệ Năng - tổ thứ sáu của Thiền tông nói rất hay: “*Nếu là người chân chính tu hành, thì không thấy lỗi thế gian*”. Đây là từ nơi tâm, từ ngay nơi ý niệm mà chuyển đổi, chỉ thấy lỗi của chính mình, không thấy lỗi của người khác. Do đó, mọi người đều có thể chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành thánh, đạo lý ngay chỗ này. Chúng ta ngày nay, miệng cũng tốt, thân cũng tốt, thế nhưng thường hay nhìn thấy không tốt của người khác. Người không tốt kia có quả báo tốt, tôi thì ngày ngày tích đức tu thiện lại không nhận được quả báo tốt, trong lòng có bất bình. Cho nên, bạn phải biết, thân của bạn tốt, miệng của bạn tốt, nhưng gốc của bạn hư mất rồi. Phải từ nơi căn bản làm một cuộc thay đổi lớn, từ ngay nơi tâm, nghĩ đến tất cả việc tốt của mọi người, không nên nghĩ đến việc xấu của mọi người. Mọi người không hề có việc xấu, xấu ngay nơi gốc của chính chúng ta. Chúng ta nhìn thấy việc xấu của người khác, liền biết được gốc của chúng ta đã hư rồi. Tại vì sao Phật nhìn thấy tất cả chúng sanh đều là Phật, Bồ Tát nhìn thấy tất cả chúng sanh đều là Bồ Tát? Cái gốc của họ tốt, gốc không có bị bệnh.

Mục đích của việc tu hành, chúng ta tóm gọn lại, rất là hiện thực, là hai chữ **hòa bình** này, hư không pháp giới tất cả chúng sanh đều có thể cùng ở với nhau hòa thuận, đối đãi bình đẳng, không phân biệt chủng tộc, không phân tín ngưỡng tôn giáo, không phân quốc gia. Mười phương vô lượng vô biên cõi nước chư Phật, thế giới của chúng thần, chúng ta ở trong kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm xem thấy, cái hiện tượng đó đích thực là đa nguyên văn hóa mà người ngày nay chúng ta nói, số lượng đó của nó rất nhiều, chúng ta không cách gì tưởng tượng ra, cảnh giới không thể nghĩ bàn, mọi người đều có thể cùng ở với nhau hoà thuận, đều có thể đối đãi bình đẳng, hơn nữa đều có thể làm đến được tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau, chỉ có xây dựng không có phá hoại. Cho nên, chúng ta xem thấy thế giới Hoa Tạng, xem thấy thế giới Cực Lạc, xem thấy thế giới Chúng Thần, đời sống của họ hạnh phúc tràn đầy, chân thật được đầy đủ, đời sống chân thiện mỹ huệ. Chúng ta nhìn lại, nhìn qua mấy ngàn năm, mấy vạn năm, ở trong quả địa cầu này của chúng ta vẫn là không thể nào thực hiện, nguyên nhân gì vậy? Chúng ta không hòa, không thể cùng người khác cùng sinh sống hòa thuận, chúng ta không thể bình đẳng đối đãi tất cả chúng sanh, nguyên nhân chính ngay chỗ này. Cho nên, hôm nay chúng ta đề xướng giáo dục của Phật Đà, đề xướng giáo dục tôn giáo, mục đích của chúng ta chính là hướng đến tất cả thế gian, tất cả chúng sanh đều có thể cùng sống hòa thuận, bình đẳng đối đãi.

Nếu muốn đạt đến mục đích này cần phải đánh thức chánh giác của tất cả chúng sanh mới có thể đạt đến được. Đánh thức chánh giác của tất cả chúng sanh, ngoài giáo dục ra thì không có phương pháp nào khác có thể đạt đến được. Cổ thánh tiên hiền Trung Quốc xem trọng giáo dục, đem giáo dục xem thành một việc lớn của cả đời phải làm. Trong Lễ Ký học nói với chúng ta: “Kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên”. Sau khi Phật pháp truyền đến Trung Quốc, hình thành văn hóa chủ đạo của Trung Quốc, là một mắc xích không thể tách rời. Giáo dục của Phật Đà do Hoàng đế đích thân trụ trì, giáo dục của Nho gia giao cho Tể tướng thực hiện. Giáo dục thánh hiền thế xuất thế

gian ở ngay trên mảnh đất này đồng thời phát triển rộng lớn, đây là may mắn của dân tộc Trung Quốc, có thể sáng tạo văn minh Trung Quốc, văn hóa Trung Quốc. Thế nhưng những năm về sau, sau đời nhà Thanh thì rất không may, chúng ta đánh mất đi lòng tự tin của dân tộc, cho nên mới gặp phải hơn hai trăm năm nạn tai. Chúng ta có những kinh nghiệm đau khổ, từ trong kinh nghiệm giáo huấn mà tỉnh ngộ ra. Văn minh khoa học mang đến cho thế nhân những ảnh hưởng phụ. Suy nghĩ nhiều lần, vẫn là phải nương giáo dục tôn giáo mới có thể cứu văn thế giới này, chỉ có giáo dục tôn giáo mới có thể thúc đẩy phổ biến, dẫn dắt mọi người thấu hiểu. Chúng ta cùng là đồng một thể sinh mạng. Sinh mạng là vĩnh hằng. Phạm hễ tín đồ tôn giáo đều khẳng định có đời quá khứ, còn có đời vị lai. Đời này thời gian rất ngắn, thời gian đời sau rất dài. Nhất định phải đoạn ác tu thiện, chuyển mê thành ngộ, chúng ta cần phải truy cầu hạnh phúc vĩnh hằng, phải hối cải, phải sám hối, bồi dưỡng thiện tâm, thiện niệm, thiện hạnh của chính mình. Thiên tai nhân họa trước mắt, cho dù là không thể hoàn toàn tránh khỏi, nhưng chúng ta khẳng định, tai nạn có thể chậm lại, phạm vi của tai nạn có thể giảm nhẹ. Có thể vì chúng ta, chúng sanh cư trú trên quả địa cầu này, mang đến phước báu chân thực, hi vọng mọi người chúng ta chăm chỉ nỗ lực mà làm.

Tốt rồi! Thời gian hôm nay đã hết, chúng ta giảng đến đây thôi. A Di Đà Phật!